

ZVON

srpen/august

2015

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Anděl SESTERSTVÍ A BRATRSTVÍ

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Bible opětovně mluví o “filadelfia” - o lásce k bratřím a sestrám. Blaživou zkušeností prvotních křesťanů byla pak skutečnost, že jim bratry a sestrami nebyli jen pokrevní sourozenci, nýbrž že celou církevní obec směli náhle prožívat jako společenství bratří a sester. Kéž ti ukáže anděl sesterství a bratrství, kolik bratří a sester získáš, jestliže se jim ty sám jako bratr či sestra přiblížíš.

Základní zkušeností prvotních křesťanů tedy bylo, že se jim všichni členové křesťanské obce stali bratřimi a sestrami, a to proto, že všichni měli téhož Otce. Protože se smíme všichni společně modlit ke svému Otci na nebesích, jsme před jeho tváří všichni sourozenci. Ježíš nazývá každého, kdo plní vůli Boží “bratrem a sestrou” (Mk 3,35). To je pro nás vzorem. Seskupíme-li se kolem Ježíše Krista, budeme-li ochotni konat vůli Otcovu, staneme se bratry a sestrami Ježíše Krista a vznikne nová rodina, v níž mají všichni stejná práva. Ježíš zakazuje svým učedníkům, aby ho nazývali Rabbi - Mistře: “Jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři” (Mt 23,8). Anděl sesterství a bratrství nám má ukázat, že jsme si všichni rovni, že by se nikdo neměl vyvyšovat nad druhého. Jak často se nad druhé stavíme nejen svým sociálním zařazením, nýbrž především svým předsudkem. Považujeme se za lepší než druzí, vynášíme se nad ně. Býváme zaměřeni na jejich negativní stránky, a přitom ani nepozorujeme, jak do nich tím promítáme své vlastní slabosti. Jak velmi rozšířený je tento mechanismus: své chyby promítnout do druhých a pak se nad ně vyvýšit! Tím si je družíme daleko od těla a uhýbáme tak pohledu sami na sebe. Kdo pozná sám sebe, přestane hledat chyby u druhých. Stane se vpravdě bratrem či sestrou každého člověka, protože se v každém pozná.

Mít sestru je cosi jiného nežli mít bratra. Já osobně mám to štěstí, že mám tři sestry a tři bratry. Starší sestra zastávala v dětství často místo maminky. Existuje anděl sesterství, který o nás mateřsky pečuje. Nejde tu však o matku, která by nás nejraději samou láskou snědla, ale o sesterskou péči, jež nám dělá dobře. Nestojí nad námi, nýbrž vedle nás. Je něžná, vnímavá a naplňuje ty potřeby, které matka nemůže splnit. Pak tu jsou sestry téhož věku, které nás provázejí na cestě. S bratřimi to jde cestou necestou. Se sestrami se dá intenzivně hovořit. Rozhovor s nimi se dotýká niterných strun, které se stykem s bratřimi nerozezvučí. A pak existují mladší sestry, jimž ne nadarmo dáváme “andělská” jména. Anděl

sesterství mne uvádí do kontaktu s mou anima, s mou emocionalitou i s mou spiritualitou. Andělé jsou odedávna v sourozeneckém vztahu k naší duši. Helmut Hark, evangelický farář a terapeut, mluví o láskyplném vztahu mezi naší duší a andělem, jakožto jejím duchovním průvodcem. Díváme-li se v nějaké umělecké publikaci na anděly, objevíme často jejich erotické vyzařování. Rozvibrují v naší duši cosi, co jinak ožije jen prostřednictvím milovaného člověka. Síla lásky andělů na nás působí hojivě.

Zkušenost sestry nás může uvést do kontaktu s vnitřním andělem, s andělem v nás. Sama sestra se může stát andělem, který v nás rozezvučí něžné struny naší duše, oživí naši spirituální energii a hojivě zapůsobí na naše rozervané srdce. Proto ti přeji setkání s mnoha anděly sesterství, abys i ty směla být inspirujícím a oživujícím andělem sesterství pro druhé.

MĚSÍC ČERVEN JSEM z velké části strávil doma na Moravě. Setkal jsem se s přáteli a především s rodinou. Děkovali jsme Bohu za 25 let mého kněžství. Spolu se svými spolubratry, kteří se mnou studovali v Litoměřicích, jsme zavzpomínali na dobu před 25 lety na Erlebachově boudě v Krkonoších. Tehdy nás bylo vysvěceno na kněze 46 pro moravské a české diecéze. Na setkání přijelo 30 spolužáků. Zbytek nemohl nebo někteří nechtěli. Část spolubratrů se pustila životem jinou cestou. Bylo to velmi hezké setkání, byť trvalo jenom necelé dva dny. Po mši svaté a po slavnostním obědě jsme poslouchali zajímavé příběhy spolužáků. Jeden z nás byl za tu dobu 25 let jenom na dvou místech. Na tom druhém je už 23 let. Někteří ale byli přemístění více než patnáctkrát. Několik našich spolubratrů studovalo postgraduálně v Římě nebo jinde v Evropě a teď vyučují na různých školách. Nejvzdálenější místo, kde někdo z našeho ročníku působí, jsem zastupoval já. Zajímavé také byly nesčetné příhody ze semináře v Litoměřicích. Začali jsme naše studium v roce 1985 za totalitního režimu. Zažili jsme tvrdou kontrolu státu nad tehdejší teologickou fakultou. Vysvěcení jsme byli 30. června 1990, už ve svobodné zemi, bez církevních tajemníků, bez kontroly státu. Prostě se ten rozdíl nedá ani popsat.

Milí čtenáři, někteří z vás také jezdíte na setkání spolužáků ze škol různého druhu. Na co byste ani trochu nepomysleli před xx lety se stalo ve vašem životě nebo životě vašich spolužáků. Můžeme si položit otázku. Je to náhoda a nebo to má hluboký smysl? Věřím, že životní spletenec událostí a setkání není náhoda. Bůh, kterého se snažím poznat, zná cestu.

Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON Fr. Antonín

The ONE Question Every Catholic Today Needs to Ask

Brandon Vogt převzato z www.brandonvogt.com

New research shows that 7% of Catholics contribute 80% of all donations and volunteer hours. It's easy to cater everything to this group. We know they'll sign-up, they'll show up, they'll subscribe, they'll buy books, they'll give.

But every Catholic needs to ask this question: what am I doing to reach the other 93%?

In the press conference announcing Fr. Robert Barron as a new auxiliary bishop in Los Angeles, he said, "The most significant challenge facing the Catholic Church today is the attrition of our own people."

So what am I doing to reach the large majority of inactive Catholics who aren't frequenting our institutions, who don't know or care much about Catholicism, and who have drifted away from the sacraments? What about those even beyond the 93% who have never identified as Catholic—perhaps they identify as "atheist" or "none"—for whom Catholicism is not even on the radar?

Am I truly engaging them or am I just catering to the already-engaged 7%?

The latter is certainly easier. You'll receive more praise. You'll get more pageviews and purchases. It's undoubtedly more comfortable.

This is why there are tons of resources for the 7%. The typical parish has scores of ministries, almost all of which exist for the 7%. The large majority of Catholic books and newspapers are written for the 7%. Almost all Catholic websites are run by and for the 7%.

But the New Evangelization is not fundamentally about the 7%. It's about the 93%, about drawing them home.

We can't ignore the 7%—they need evangelizing, too. But the mission of the Church is essentially outward. Evangelistically, it's centrifugal, not centripetal. It's about the 93% more than the 7%.

Every Catholic parish, ministry, blogger, and newspaper needs to constantly ask this question: what am I doing for the 93%?

Am I just giving lip service to them or am I structuring my entire work around their conversion?

Am I looking even beyond the 93%, to those on the far end of the religious bell curve?

These should be the driving questions today.

Kněžství bylo mojí odpovědí na Boží volání

Otec Jan Czudek, můj nástupce a předchůdce v jedné osobě, navštívil New York a především se setkal s lidmi v Astorii. Po mši svaté, v neděli 19. června, jsme měli piknik. V tradičním fotbalovém klání vyhrálo družstvo otce Jana - gratulujeme. Otec Jan je farářem v konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie v Opavě. Zároveň je děkanem opavského děkanství a vyučuje morální teologii na teologické fakultě Palackého university v Olomouci. Během jeho dovolené v USA vyšel v opavském regionálním deníku rozhovor, který poskytl redaktorce Petře Moravcové. Zde je jeho zkrácená část.

Kdy jste se rozhodl, že budete knězem? Co na vaše rozhodnutí říkala rodina?

Ono se nejde jen tak rozhodnout, že budete knězem. Že já bych si řekl, že se jím stanu, že jím budu. Je to povolání, dar, na který člověk odpovídá, a já to vzal jako odpověď na Boží volání. Nedá se to nějak moc dobře vysvětlit. Přišlo to na gymnáziu kolem maturity. Moje původní představa byla, že budu lékař a budu jezdit po světě. Už tehdy byla ve mně ta přirozená touha pomáhat a cestovat. Po maturitě jsem ale měl už o svém dalším směřování jasno. Rodiče jsou věřící, vždy mě podporovali v tom, co jsem dělal. Možná s tím rodiče nepočítali, ale zkrátka to neplánovaně přinesl život. Mám dva sourozence. Starší bratr je ženatý, my mu říkáme, že je „normální“, protože se nestal knězem, naopak můj mladší bratr je knězem jako já. Studoval v Římě a už tam zůstal, nyní je představeným v tamním semináři.

Mezi lidmi pořád panuje názor, že kněžství je tak trochu divné, „nenormální“.

Jsou povolání, která podléhají módním trendům a vlivům. Například v minulosti se říkalo, že prestiž má jedině lékař, za našich mladých let zase frčeli právníci. Kněz je povolání, které nepodléhá žádným trendům a zůstává stále stejné. V tom je jeho síla. Svět kolem nás se neustále proměňuje, ale kněz má být pořád ten, který je maják, který je stálý, který nemění své místo.

Když se o vás lidé dozvědí, že jste kněz, nedívají se na vás trochu zvláště?

Ne úplně. Samozřejmě jsou případy, kdy se mě ptají proč a proč v téhle době. Ale většinou to má své výhody, protože lidé okamžitě začnou mluvit o jiných věcech, než když se baví s ostatními, a jsou schopni se dřív otevřít. Někteří lidé na mně poznají sami, že jsem kněz, aniž bych jim to sám řekl, a to je potom to nejlepší. Vždy mě potěší, když mi někdo řekne: Ty jsi nějaký jiný. Jak se projevuje ta moje „jinakost“, to vám ale neřeknu. Zřejmě reaguji jinak než jiní „normální“ lidé v každodenních situacích. Je to přirozené, žádnou speciální techniku na to nemám, to bylo špatně.

Je o kněžství mezi mladými lidmi zájem?

Počet mladých kněží klesá. Když jsem studoval já, bylo nás v kněžském semináři na začátku studia kolem šedesáti. Studium nás tehdy dokončilo v celé ČR asi třicet. Dnes jde do semináře tak třicítka budoucích kněží, ale vždy se počítá, že asi polovina z nich studia nedokončí. Kněží je tedy velice málo. Když jsem sloužil na Bruntálsku, měl jsem jedenáct kostelů v okruhu 15 až 20 kilometrů, kam jsem všude jezdil sám. Když jsem onemocněl, musel jsem vše rušit, protože mě neměl kdo zastoupit. Teď je to podobné. Když mi nějaký farář v děkanátu „odpadne“, nemám za něj náhradu.

Jaký nabízí kněžství život?

Kněžství je jiný způsob života, je to služba lidem. Tím, že nejste ničím vázán, jste svobodný pro ty, kteří vás potřebují.

Kdybyste mohl „nalákat“ lidi k víře, na co by to bylo?

Na víru nejde úplně doslova nalákat. Co však mohu já osobně udělat, je o víře mluvit a víru žít. Co víru odlišuje od jiných schopností či moudrostí, je to, že se jí nedá naučit, ani přesvědčit, ale musí se jí předat a probojovat osobně. Bez toho jinak zůstane slabá, dětská. Víru si lidé často představují jako soubor pravidel – tedy, když budu chodit do kostela, dodržovat přikázání, modlit se, tak tohle je víra. Ale tohle není víra sama o sobě, to jsou jen důsledky, které z víry vyplývají. Víra je buď osobní ve vztahu já - Bůh, nebo není žádná, je pouhou karikaturou víry.

Jste moralista. Vysvětlete prosím našim čtenářům, co to znamená.

V teologických oborech jsou tři nejdůležitější věci – Písmo svaté a jeho studium, dogmatika, tedy soubor pravd, které víme o Bohu, a třetí je právě morální teologie. Je to praktická disciplína, která shrnuje vše, co vyplývá

z Písma a z pravd víry, a která se ptá, co je člověk a jakým by se měl stát. Jsou zde jak příkázání, tak otázky hříchu, lidského svědomí, návyků na dobro nebo ctnosti. Morální teologie je obor, který mě lákal kvůli svému praktickému zaměření, a kterému se dlouhodobě věnuji a to jak studiem, tak předáváním dál, čili přednášením budoucím kněžím.

Před čtyřmi roky jste odjel na zkušenou za velkou louží. Co jste tam dělal?

Do Ameriky jsem byl vyslán ostravským biskupem. Abyste tomu rozuměli, každá diecéze má ve světě své konkrétní místo, kde se stará o své krajany. Třeba Brno má Chicago, Olomouc má Toronto a naše diecéze má New York. Byl jsem tam už jednou a tehdy jsem si říkal, že bych tam nedokázal žít. Vše bylo úplně jiné než u nás. Už třeba jen chování lidí, jsou daleko otevřenější a sdílnější než tady. Jsou snáze přístupní hned na první kontakt, jsou schopni se rozvykládat na chodníku o své rodině, aniž by vás znali. Před odjezdem do Ameriky jsem si musel vyřídit pracovní vízum, bez něj bych nedostal ani číslo sociálního pojištění, řidičský průkaz a jiné věci. Každý den jsem chodil do školy, abych si zdokonalil angličtinu, navštěvoval jsem i kurzy na, jak oni říkají, „broušení jazyka“. Protože jsme veřejní mluvčí, bylo nutné i to, aby byl přízvuk co nejméně skosený. V americké farnosti jsem byl čtyři roky a každopádně to byla zkušenost k nezaplacení. Poskytoval jsem duchovní pomoc tamním farníkům, docházel jsem k našim krajanům a pomáhal jim, sloužil jsem každý den mše v angličtině, vyučoval 250 amerických dětí náboženství, měli jsme pod sebou také tři domovy důchodců a nemocnici. Farnost, která se nachází jen kousek od tenisového US Open, byla opravdu velký komplex, jen v neděli do ní přišlo kolem dvou tisíc lidí. Rád a pravidelně se dodnes do New Yorku vracím, i letos o prázdninách se tam pojedou podívat.

OTEVŘENÉ DVEŘE

ukázka z knihy

CHCI, ABYS BYL - Tomáš Halík

Na mnohé naše současníky působí tvrzení o Kristově jedinečnosti podobně jako slovo o vzkříšení na posluchače apoštola Pavla na aténském Areopagu: “Poslechneme si tě později,” řeknou a ukáží záda. Křesťanský poukaz ke Kristu je spojen s nárokem na výlučnost, která

některým obyvatelům mnohopatrové, mnohotvárné, mnohabarevné stavby globální civilizace čpí kulturní úzkoprsostí, ne-li přímo ideologickým imperialismem. Proč právě jen Ježíš, a ne nikdo jiný?

Ale i zde je třeba pečlivě rozlišovat. Ano, Bůh Bible je “žárlivý Bůh” a křesťané nehodlají “svého Boha” a jeho Jednorozeného, Vykupitele světa, v něhož uvěřili, nechat zařadit do pantheonu božstev a héroů. Odmítají jej vnímat jako pouze jeden z mnoha religionistických zajímavých exemplářů posvátna. To je jistě legitimní a Kristovi učedníci od toho nemohou ustoupit.

Avšak je třeba si zároveň přiznat, že některé způsoby, jimiž křesťané představovali a dosud leckdy představují Ježíše a jeho jedinečnost a jak vykládají některá jeho slova, jsou skutečně zbytečně arogantní a zavádějící. Vezměme jediný příklad, Ježíšův výrok “Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne” (Jan 10,6). Málokteré Ježíšovo slovo bylo tak často zneužíváno proti Ježíšovu Duchu, duchu velkorysé a všechny hranice překračující lásky! Ti, kteří se považují za “výlučné majitele Krista”, a tudíž za vlastníky a strážce monopolu na veškerou pravdu, používají tohoto slova ponejvíce jako výstražné značky “zakázaný vjezd” na cesty všech, kdo projevují jakoukoliv vstřícnost k tomu, co není explicitně křesťanské, podezírají je z hereze “náboženského pluralismu”. Ježíšova cesta je opravdu náročná a strmá, není to pohodlná všezahrnující silnice. Avšak Ježíšova náruč není úzká.

“Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili,” říká Ježíš ve slavné scéně Posledního soudu. To znamená, že jedním z důsledků Vtělení Boží bezhraniční lásky, která se ukázala v Ježíšovi - a v hodině Soudu se zjeví teprve ve své plnosti -, je rovněž to, že v každém nuzném a potřebném na nás čeká Ježíš. A odpovíme-li na nouzi nuzného, setkáme se s Ním a vejdemo skrze Něho k Otci. Tak dospějeme do radosti vyvolených po Boží pravici - a to i tehdy, když naše motivace k láskyplné solidaritě nebude výslovně křesťanská, i když Krista nepoznáme až právě do hodiny Soudu. “Vyvolení” jsou ve zmíněné scéně soudu nad lidstvem překvapeni, že to byl Ježíš, komu prokázali lásku: “Pane, kdy jsme tě viděli?”

“Já jsem dveře,” říká Ježíš (Jan 10,9); chraňme se však toho, sužovat Kristovo “já”, které on sám rozšířil svým ztotožněním se všemi potřebnými (a jistě nikoliv jen potřebnými v materiálním a sociálním smyslu). Chraňme se přivírat doširoka otevřené dveře jeho lásky, stavět se jí do cesty a “kádrovat”, kdo smí a kdo nesmí projít: to není náš úkol. Ježíš odmítal a odmítá odpovídat na zvědavé a nepatřičné otázky svých učedníků, kolik bude spasených a kteří to budou. **“Vy se snažte,”** odpovídá na tyto starosti.

Blahopřejeme

Dominika Sikorjak přijala poprvé svátostného Ježíše v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii dne 31. května 2015. Milá **Dominiko**, za celou komunitu v Astorii Ti přejí vše nejlepší na cestě do Božího království. Bůh ať žehná Tobě, Tvým rodičům a sourozencům. Za krajanskou rodinu ze srdce přeje Fr. Antonín.

Ordination of two new auxiliary bishops for Brooklyn diocese

Monday July 20, 2015

The ordination of Bishop James Massa and Bishop Witold Mroziewski was a festive and prayerful event. The Co-Cathedral of Saint Joseph was filled to capacity with bishops, priests, and fellow lay Catholics, not to mention representatives from the Christian Orthodox and Jewish faiths. The Czech Community was the only Apostolate with two people in two complete folk costumes. Thank you to Mr. and Mrs. Tomecek, who provided the costumes. Mrs. Tomecek spent a whole weekend washing and ironing the costumes for Monday's ordination. It was an honor to represent our community, and fitting that we sat next to the mural of Our Lady of Hostyn.

Mikulas

1. června	Nebraska se stala 19. státem Unie, kde není trest smrti.
6. června	papež František navštívil hlavní město Bosny a Hercegoviny - Sarajevo.
9. června	39 náboženských představitelů v Austrálii zaslalo veřejný dopis premiéru Tonymu Abbottovi s prosbou o nepodpoření předefinování manželství.
10. června	papež František se setkává s ruským prezidentem Vladimírem Putinem.
17. června	Patriarcha Grégorie III. informoval své biskupy, že téměř 60 procent obyvatel Libanonu zvažuje emigraci. Především jsou to křesťané.
18. června	papež František vydal novou encykliku o ekologii "Laudato Si".
23. června	zemřela sestra Nirmala Joshi, první nástupce po Bl. Terezii z Kalkaty.
26. června	nejvyšší soud v USA legalizoval manželství stejného pohlaví.
5. - 13. července	papež František navštívil Ekvádor, Bolívii a Paraguay.
4. července	vydali biskupové českých a moravských diecézí, spolu s předsednictvem Ekumenické rady církví prohlášení k migrantům - celé znění najdete na: http://tisk.cirkev.cz/z-domova/biskupove-a-predsednictvo-erc-k-migraci
14. července	Vatikán přivítal dohodu o nukleárním programu mezi Iránem a dalšími zeměmi v čele s USA.
17. července	UNESCO vyhlásilo Betánii v Zajordánii (území na východním břehu řeky Jordán), kde působil Jan Křtitel, za světové dědictví a jako místo Ježíšova křtu.
20. července	v konkatedrále sv. Josefa v Brooklynu byli vysvěceni na biskupy Rev. James Massa a Rev. Witold Mroziwski
20. července	tři afričtí křesťané byli uneseni organizací ISIS na východě Libanonu.
21. července	známý kněz chicagské diecéze Rev. Robert Barron byl jmenován pomocným biskupem pro diecézi Los Angeles.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci srpnu:

Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelangelo Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka r. Králová 8. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Miloš Petr 16. srpna, Bohumil Halka 17. srpna, Petr Křenčík 18. srpna, Šimon Jarda Nehybka 18. srpna, Veronika Sikorjak 24. srpna.

Na obraz Panny Marie Hostýnské v Brooklynu přispěli:

Eva Jakuba, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Věra Truhlářová, Alexandr Dolinay, Jaroslava Zolmanová, Joseph a Myra Voves, Hana Simsa, Georgia Chamberlain.

V příštím vydání uvěřejníme celkový stav sbírky

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Maria H. Sefcik, Alexandr Dolinay, Jaroslava Zolmanová, Peter a Greta Bunžovi, Helen Hlinka.

úmysly mší svatých v měsíci srpnu 2015

datum	úmysl	dárce
2. srpna	Za Emila Simsu na poděkování Pánu Bohu	Hana Simsa
9. srpna	Za krajanskou rodinu	
12. srpna	Za rodinu Stránských	Blažena Stránská
15. srpna	Za zemřelého Josefa Zolmana	Jaroslava Zolmanová
16. srpna	Za krajanskou rodinu	
20. srpna	Za zemřelého Patrika Simsu	rodiče
23. srpna	Za krajanskou rodinu	
30. srpna	Za krajanskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Jozef Murgaš sa narodil a základnú školu absolvoval v Tajove. Študoval na gymnáziu v Banskej Bystrici (1876 – 1880), ale zaujímalo ho predovšetkým maliarstvo. V r. 1880 – 1882 študoval v bratislavskom seminári a neskôr do roku 1884 v ostrihomskom. Roku 1888 bol vysvätený za rímskokatolíckeho kňaza. V 1889 – 1890 študoval maliarstvo v Budapešti, potom štyri roky na akadémii výtvarného umenia v Mníchove. Vo všetkých kostoloch, v ktorých ako kňaz pôsobil, namaľoval oltárny obraz. Už na štúdiách v Ostrihome sa zaujímal o elektrotechniku. V roku 1896 odišiel do USA do novozaloženej baníckej obce Wilkes Barre, kde žilo 300 slovenských rodín. Tu sa začal hlbšie zaujímať o elektrotechniku. 2. októbra 1903 podal Jozef Murgaš vo Washingtone svoju prvú prihlášku na uznanie patentu a 10. mája 1904 mu prideliť federálny patentový úrad vo

Washingtone Murgašovi dva patenty. Prvý známy ako Zariadenie na bezdrôtovú telegrafiu a druhý ako Spôsob prenášania správ bezdrôtovou telegrafiou. V prvom patente bola vysielacia stanica vybavená anténou spojenou s menšou guľôčkou. Na prijímacej stanici bola anténa a telefónne slúchadlo. V druhom patente je originálny spôsob prenášania správ pomocou bezdrôtovej telegrafie, ktorý spočíva vo vysielaní a prijímaní nespojitých signálov s navzájom odlišnou frekvenciou. Najvýznamnejším objavom ale zostáva dosiahnutie bezdrôtového prenosu hovoreného slova pred svedkami, čím sa zapísal do histórie ako vynálezca rádia. Vôbec prvý raz sa mu to podarilo už 27. apríla 1905. 23. novembra 1905 zorganizoval rádiové spojenie, ktoré sa uskutočnilo medzi obcami Scranton a Wilkes-Barre, vzdialenými od seba 30 km. Murgaš umožnil rozhovor ich starostom, ktorí to písomne potvrdili. Počas prvej svetovej vojny sa angažoval pri vytvorení spoločného štátu Čechov a Slovákov v Československej republike. Pomocou svojich kontaktov pripravil pôdu pre rokovania na podporu vzniku ČSR, ktorá mala vzniknúť na základe dohody z 30. mája 1918 v Pittsburghu. Murgaš bol jedným zo signatárov Pittsburskej dohody. Zorganizoval medzi americkými Slovákami zbierku s výťažkom 1 milión dolárov na základný valutový fond ČSR. Na Slovensko sa vrátil v roku 1920. Chcel sa tu usadiť natrvalo, vyučovať elektrotechniku na niektorej škole, čo mu ale úrady neumožnili, lebo na to údajne nemal kvalifikáciu, preto sa vrátil naspäť do USA. Zomrel 11. mája 1929 vo Wilkes Barre.